

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.279/2025/ 26.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. szeptember 18., 2025. október 22. és 2025. november 10. napjain megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és az utóbbi napon kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. április 7. napján kihirdetett 24.B.289/2024/55. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott tanú3 sértett elleni cselekményét emberölés bűntettének kísérleteként [Btk. 160. § (1) bekezdés], a tanú2 elleni cselekményt pedig a Btk. 164. § (1) bekezdése és a (8) bekezdés 1. fordulata szerinti testi sértés bűntette kísérletének minősíti.

A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 10 (tíz) évre súlyosítja.

A vádlott 2023. július 16. napjától volt őrizetben, így e naptól 2024. november 15-ig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a szabadságvesztésbe.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2025. november 2-től a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban 33 600 (harmincháromezer-hatszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

Jelen ítélet ellen fellebbezésnek már nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt elsőfokú határozatával – a vádbeli minősítéstől részben eltérve – bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerinti testi sértés büntettének kísérletében /tanú3 sértett elleni cselekmény/, testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat /tanú1 sértettet érintő cselekmény/] és testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1), (3) bekezdés /tanú2 elleni cselekvőség/. Ezért halmazati büntetésül 6 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A büntetésbe beszámította a 2023. július 17. napjától 2024. november 15-ig előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről (a lefoglalás megszüntetése és a sértetteknek kiadás, megsemmisítés) és kötelezte a vádlottat 1 071 040 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség a kihirdetést követően nyomban a vádlott terhére, a tanú3 sértett elleni cselekményének vád szerinti minősítése [a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntettének kísérlete] és a büntetés súlyosítása érdekében terjesztett elő perorvoslatot (55. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal 1. bekezdés). Indokai szerint az elsőfokú bíróság az orvosszakértői vélemény hitelt érdemlő megállapítása és az egyébként az élet kioltására utaló szándék mellett szóló tényezők ellenére tévesen minősítette emberölés büntettének kísérlete helyett a tanú3 ellen késsel véghez vitt vádlotti cselekményt életveszélyt okozó testi sértés kísérletének. A szűrésok többszöri volta, a célzott testtájék, a bántalmazás módja, irányultága folytán ugyanis megalapozottan lehet következtetni a vádlott eshetőleges ölési szándékára. Ezen okok miatt a minősítés részbeni megváltoztatását és a büntetés lényeges súlyosítását tartotta szükségesnek (Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség B.891/2023/79.).

[4] Másfelől a vádlott és a védő éltek jogorvoslattal, részben a minősítést (tanú3 elleni cselekmény) sérelmezve, és a büntetés enyhítése érdekében (55. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal 3-4. bekezdés). A védő nyilatkozata írásbeli indokolásában (egyben a másodfokú ügyészségi indítványra tett észrevétel) mindhárom sértett cselekményét súlyos testi sértés büntetteként indítványozta minősíteni, nem értve egyet az ügyészség jogi álláspontjával, emellett a vádlott megbánására, bocsánatkérésére és „elmezavara” alapján a büntetés lényeges enyhítését kérte (8. sorszámú másodfokú irat).

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.392/2024/8. számú észrevételében a súlyosításra irányuló ügyészségi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elkövetési

eszközök (mankó és kés) leírása hiányos, miként az elkövetés részletkörülményeit érintően is részbeni megalapozatlanság állapítható meg, mely az iratok tartalma alapján a másodfokú eljárásban orvosolható. A tényállás módosítását követően pedig a vádlotti cselekmény helyesen a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) és k) pontjai szerinti több emberen, részben a bűncselekmény elhárítására idős életkoránál és fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérleteként (tanú3 és tanú1 elleni cselekmény), továbbá életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat – tanú2 elleni cselekmény] minősül. A súlyosabb minősítés folytán a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására tett indítványt.

[6] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyész az észrevételében foglaltakat, a vádlott – az utolsó szó jogán megbánását hangoztatva –, és a védő a fellebbezésüket fenntartották (14. számú másodfokú bírósági jegyzőkönyv).

[8] Az ügyészégi fellebbezés alapos, a védelmi jogorvoslatok viszont alaptalanok.

[9] Az ítéltábla – a perorvoslatok okára és irányára tekintettel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, a büntetéskiszabásra, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a fellebbezések részben támadták a cselekmények minősítését is, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. Erre a fellebbezők sem hivatkoztak.

[11] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, azonban a megállapított tényállás [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] több fontos tény tekintetében hiányos és iratellenes [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont]. Hiányos a tényállás részben a vádlott elmeállapotát érintő és a követett gyakorlat, valamint a helyes értelmezés alapján bizonyítást igénylő és a történeti események körébe tartozó tények, továbbá a fiatal vádlott és tanú1 sértett erőviszonyait, e sértett eszközös és pusztakezes bántalmazását illetően, mely cselekménysort

leíró tények részben eltérnek az elsőfokú bíróság által vizsgált és egyébként elfogadott bizonyítékok tartalmától is.

[12] A megjelölt megalapozatlanság csak részbeni és kötelezően elhárítandó a másodfokú eljárásban (EBH2019.B.9, BH2019.220), így azt az ítéltábla az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján a következők szerint küszöböli ki a tényállás kiegészítésével és helyesbítésével.

[13] Elsőfokú ítélet indokolása [3] bekezdés: Terhelt1 vádlott vizsgálata és a cselekmény idején sem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban. Személyisége megfelelő tartással nem rendelkező, erkölcsi, jellembeli gyengeségek, alkalmazkodási nehézségek, felelősség elhárítás jellemzik, érzelmi kiegyensúlyozatlanságra hajlamos. A személyiségzavara beszámítási képességet korlátozó vagy kizáró tényezőt nem jelent. Önhibából eredő ittas állapota nem volt kóros, vagy csökevényesen kóros. A cselekménye következményeinek felismerésére és a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására képes volt.

[8] bekezdés: A vádlott a cselekmény elkövetésekor tizennyolc és fél éves fiatal felnőtt, rendszeres munkát végzett a perbeli időszakban, építőipari segédmunkásként dolgozott, jó erőállapotban volt. A hetvenkét éves tanúl sértett tőle gyengébb fizikumú, sokféle betegségben (tizenöt krónikus betegség) szenvedett, bal keze és lába enyhén bénult volt, járókeretet használt, melynek segítségével is nehezebben mozgott.

[9] bekezdés: tanúl mankója alumíniumból készült, 103 cm hosszúságú, a végétől mintegy 20 cm-re behajlított egykaros eszköz, melynek alja 5 cm hosszú védőgumival borított. A felső végétől mintegy 15-16 cm-re műanyagból készült támaszkodó van szerelve, a cső oldalán fűrt lyukak találhatók a mankó magasságának állítására.

A vádlott a mankóval a földre került tanúlt több esetben, de nem nagyobb számban, összesen mintegy ötször testén az oldalán és fején megütötte, az alsó állkapocs ízületi ficamaiival járó sérülésnél nagyobb erővel, majd ezután legfeljebb *közepes* erővel a mellkasára taposott.

[13] bekezdés: A vádlott által használt fanyelű zöldséghámozó kés pontosan 17,5 cm teljes hosszúságú, a nyél 9,5 cm hosszú, a penge (hámozórész) 8 cm hosszú fémből készült, egyik oldala recés, tompa hegyben végződik.

[18] bekezdés: tanú3 szúrt sérüléseit három rendbeli erőbehatás okozta.

[14] A kiegészítés és helyesbítés alapjai a következők.

[15] A vádlott elmeállapotára vonatkozó és a büntetőjogi felelősség megállapíthatósága szempontjából fontos tényeket az ítéltábla a nyomozás során szakértő² és szakértő¹ szakértők által készített igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény alapján rögzítette (V: 886/2023. sz. vélemény). E tényeket egyébként a vád sem tartalmazta, de a tettazonosság keretei között a kiegészítés – egyetértve e körben a fellebbviteli főügyészségi indítvánnyal – nem volt mellőzhető, hiszen erre bizonyítás folyt és élet elleni ügyekben e tények meghatározók, a történeti tényállás hangsúlyos elemét képezik. Ennek a felülbírált ügyben azért is jelentősége van, mert a másodfokú eljárásban elfogását követően a vádlott pszichiátriai kezelésben részesült, és a védelem is hivatkozott az elmeműködés zavarára. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hiányosság az iratok tartalma alapján elhárítható volt, bizonyításra nem volt szükség, mert a rendelkezésre álló szakvélemény alapján egyértelműen eldönthető, hogy a vádlott beszámítási képessége teljes volt, és a büntethetőség kapcsán ez releváns. Másrészt az újabb adatok nem utaltak arra, hogy a vádlott évekkal korábban kóros elmeállapotú volt és arra sem, hogy egészségi állapota a büntetéskiszabásra kihatóan jelentősen megromlott.

[16] A vádlott és tanú¹ sértett erőviszonyaira, alkati körülményeire nézve a tényállás kiegészítése részben a vádlott és a sértett vallomásán, a nyomozás során végzett orvosi vizsgálatok és dokumentumok adatain alapszik (tanú¹t érintően elsősorban a 2023. július 31-én kiállított háziorvosi tájékoztatás és a 2021. július 2-án kelt ambuláns lap).

[17] tanú¹ bántalmazásával összefüggésben a mankó leírására a tényállás kiegészítés alapja az orvosszakértői bűnjelvizsgálat (szakértő¹ szakértő V: 869/2023. számú, 2023. október 12. napján kelt szakvéleménye). Az idős sértett elleni támadásra rendelkezésre álltak személyi és tárgyi-okirati bizonyítékok, valamint az orvosszakértő véleménye. Az eljárás során elhalálozott tanú¹ tanú nyomozási vallomása, a cselekményt közvetlenül észlelő tanú⁶ tanú nyomozási vallomása megerősítették a mankóval történt, testet és fejet ért ütést, melyet a vádlott sem vitatott. Az orvosszakértő írásbeli véleménye és a vallomások, valamint a keletkezett sérülések alapján, figyelembe véve a személyi bizonyítást is, annyi állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a vádlott több esetben megütötte testén és fején is a sértettet, mely ütéseknel, az arckoponya sérülésnél nagyobb erőbehatás is érvényesült. A sérülések száma bírói bizonyossággal már nem mondható ki, de tanú⁶ tanúvallomását is mérlegre téve, a sérülések számával és az orvosszakértői előadással, annyi tisztázható volt, hogy összesen mintegy öt eszközös ütésre került sor. A mellkas taposása kapcsán ugyanakkor a nagyobb erőbehatás nem volt igazolt. Ezt alátámasztotta az írásbeli orvosszakértő véleménye és az orvosszakértő tárgyalási meghallgatása is. E mellett szól, hogy bordatöréses sérülések nem alakultak ki. Nem zárható ki ugyan nagyobb erő, de a szakértő egységesen nyilatkozott abban az eljárás során, hogy legfeljebb közepes-nagy erőbehatás történt, és összegezve a részben eltérő adatokat, valamint a szakértő¹ vélemény részleteit is, a másodfokú bíróság álláspontja szerint a nagy erővel történt taposás nem bizonyított. Ezért a tényállás egyik fontos módosítása volt e körben, hogy a nagy erővel történt taposás helyett egy közepes intenzitású lábbal kifejtett erőbehatás megállapítására került sor. Hangsúlyos, hogy a taposás csak egy rendbeli volt, és nem okozott roncsoló, vagy csonttöréssel járó sérülést, bár kétségtelenül közrehatott a tüdőtrauma által az életveszély kialakulásában.

[18] tanú3 ellen használt kés leírásának pontosítása az orvosszakértői bűnjelvizsgálaton, a sértettet ért erőbehatások konkrét számának feltüntetése pedig szakértől orvosszakértő véleményén alapult (V: 867/2023. számú vélemény).

[19] A kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a másodfokú bíróság a határozatát a Be. 593. § (3) bekezdése alapján ezen, módosított tényállásra alapította.

[20] A megalapozottság fogalmát a törvény pozitív formában nem határozza meg, arra a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. Ettől függetlenül rögzíthető, hogy általában a tényállás megalapozott, ha az elsőfokú bíróság (az elsődleges ténybíróság) a vádló által vád tárgyává tett és általa bűncselekménynek értékelt eseményt a vád keretei között, a tettazonosság elvének megfelelően a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valósághűen, helyesen és hiánymentesen állapítja meg (BH2024. 106. [48-49] bekezdések, Kúria Bt.II.581/2023/5.). A precedens elvi állásfoglalása jelentős és követendő, a fontos ténykérdések kapcsán egyértelműen rögzíti a megalapozottság-megalapozatlanság fogalmát és elemzi a felülmérlegelés esetkörét, alkalmazási kérdéseit, melyekre a törvény egyértelműen nem ad mindig választ. A módosítást követően a felülbírált ügyben a tényállás a törvénynek és a Kúria gyakorlata által megerősített fenti elveinek megfelel.

[21] Rámutat e körben az ítéltábla, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos, részleges precedens jellegre, hogy a közzétett, eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják (BH2020. 94., Kúria Bfv.I.486/2019.). A jelenleg hatályos szabályok szerint pedig a precedensektől való eltérés külön bírói indokolást is igényel és alapja lehet rendkívüli jogorvoslatnak is, ezért kiemelt fontosságú a Kúria gyakorlatának ismerete és követése, ezért a másodfokú bíróság több ponton is hivatkozott a követendő ítélkezésre.

[22] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte. Számba vette a sértettek bántalmazását részben elismerő vádlotti vallomást, a cselekményt közvetlenül átélő sértettek vallomásait, más tanúvallomásokat, a helyszín adatait, a tárgyi bizonyítékokat és a szakértői bizonyítás anyagát. E bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította meg a központi tényeket, melyeket alapvetően a vádlott sem vitatott. tanúl sértett testére taposást ugyanakkor nem tárta fel, de azt a sértett, valamint tanú6 nyomozási tanúvallomása, továbbá az orvosszakértői vélemény megnyugtatóan alátámasztották. Összegezve: az elsőbírósági bizonyíték-értékelés a részleges helyesbítést követően perrendszerű, a törvényszék az indokolási kötelezettségét a szükséges körben teljesítette.

[23] A vádlott és a védő részben a bizonyítékok okszerű értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség alapvető fellebbviteli perjogi szabálya folytán eredményre nem vezethetett. A vádlott és a védő sem jelölt meg olyan nóvumot, perdöntő körülményt, mely megkérdőjelezné a törvényszék ténykérdésekben hozott döntését.

[24] Fontos leszögezni, hogy megalapozatlansági ok hiányában, azaz a tényállás megalapozottsága mellett a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja (BH2023. 5). Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[25] Az anyagi jogi kérdések felülbírálatakor az ítéltábla elsődlegesen rögzíti, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdés alapján az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény (a korábbi törvény módosítása) nem eredményezhet enyhébb elbírálást.

[26] Az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése azonban részben téves.

[27] Egyrészt *tanú3 sértett* ellen késsel véghez vitt cselekmény helyesen nem életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének, hanem a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntettének kísérleteként minősül, mely eshetőlegesen szándékkal elkövetett befejezett és távoli kísérlet.

A vádlott aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatása alapján elsősorban a feltárt alanyi és tárgyi tényezőkből lehet következtetést vonni. Ezt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, viszont figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlott ittas állapota miatt az alanyi oldal nem volt teljes. Az önhibából eredő ittas állapot a Btk. 18. § szerint a büntetőjogi felelősség alól nem mentesít, következménye viszont, hogy a szándék vizsgálatakor az alanyi oldali elemeket is a tárgyi tényezők tükrében kell megítélni, azaz a tudatzavar miatt elsősorban az objektív, külső tényeknek van jelentőségük, mert az elkövetőnek a tettehez fűződő érzelmi viszonya (belső tények) nem kórosan és önhibából fakadóan, de tipikusan más, mint józan személynél. Ebben a fontos kérdésben a III. számú Büntető Elvi Döntés nyomán kialakult és a Kúria által jelenleg is fenntartott bírói gyakorlat egységes (Kúria Bfv.I.1276/2022/6.).

A felülbírált ügyben a vádlott tanú3 ellen élet kioltására alkalmas, viszonylag nagyobb késsel, bár nem jelentős erőt kifejtve, de életfontosságú képleteket (nyak, mellkas) támadott irányzottan, a szúrást ismételte, összesen három ízben fejtett ki erőbehatást a sértett irányába az eszközzel. E körülmények alapján, vizsgálva a teljes cselekménysort is, a vádlott eshetőlegesen ölési szándékára vonható következtetés, azaz, ha nem is kívánta kioltani a passzív alany életét, de belenyugodott a halálos eredmény kialakulásába. E részben utal rá az

ítélőtábla, hogy az emberölés büntettének megállapításához nem szükséges a bántalmazást megelőző ölési szándék megléte, e szándék a cselekménysor végrehajtása során is létrejöhet, akár rögtönös formában (BH2023. 88.I.). E cselekmény minősítése kapcsán osztotta a másodfokú bíróság az ügyészség jogi álláspontját, értelemszerűen nem értve egyet az elsőfokú ítélet indokaival. A bíróság a [40] bekezdésben arra utalt, hogy a vádlott nem tanú3, hanem az élettársa felé indult meg a késsel a kezében és „értelmezhetetlen”, hogy miért szúrta meg háromszor a férfit. Figyelmen kívül hagyta azonban az alanyi oldal önhibájú ittasság eredményezte fogyatékosságát, ami nyilvánvalóan oka volt a törvényszék által egyébként találóan jellemzett terhelti „ámokfutásnak”. Az erőbehatások valóban kisebbek voltak, de részben a sértetti védekezés, a testhelyzet változása, az érintettek mozgása volt az akadály a súlyosabb eredmény létrejöttének, másrészt nyakra-mellkasra támadni, többszörösen a késsel, a követett gyakorlat szerint az eshetőleges ölési szándékot támasztja alá, még kisebb erő kifejtésekor is. Ezen okok miatt a másodfokú bíróság a vádlott e cselekményét súlyosabban, élet elleni bűncselekménynek minősítette.

[28] Az ölési szándékot ugyanakkor nem látta igazoltnak *tanú1* sérelmére, részben eszközzel elkövetett tettelegesség során, e tekintetben helytállónak ítélve az ítéleti minősítést a Btk. 164. § (1) bekezdése és a (8) bekezdés 1. fordulata alapján életveszélyt okozó testi sértés büntettének. A vádlott részben a mankóval, részben egy, nem kifejezetten nagyobb erejű taposással bántalmazta lábbal a kétségtelenül idősebb és betegségei, állapota, kora folytán már védekezésre kevésbé képes sértettet. A könnyebb fémből és műanyagból készült mankó nem kifejezetten ölési eszköz, az azzal való fejen ütés, bár okozott súlyos sérüléseket, de nem állt összefüggésben az egyébként helyesen rögzített életveszélyes eredménnyel, mely a tüdőt ért trauma folytán állt elő. A tüdősérülés kisebb erőbehatással is keletkezhetett, míg a mellkast érő erőbehatás legfeljebb közepesnek írható le. Nagyobb erőbehatás a helyesbített tényállásnak megfelelően nem volt feltárható. A bántalmazás kétségkívül igen durva és súlyos sérüléseket okozott, a másodfokú bíróság megítélése szerint ugyanakkor e sértettnél még eshetőleges formában sem igazolt az ölési szándék. A testi épség megsértése kapcsán a szándék egyértelműen egyenes, míg az életveszélyes eredményre eshetőleges, de a passzív alany halálára az irányadó tények tükrében nem terjedt ki. Ezen okok miatt a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélettel és egyébként a váddal is egyezően törvényesnek találta e részben a minősítést. Ezért nem minősülhetett a vádlotti cselekmény a másodfokú ügyészségi indítvány szerint több ember és részben idős koránál, állapotánál fogva a védekezésre korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés kísérleteként.

[29] *tanú2* elleni igen durva, pusztá kezés bántalmazás azonban a másodfokú ügyészség indítványának megfelelően nem pusztán a súlyos testi sértés büntettét, hanem a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntettének befejezett kísérletét valósította meg. A súlyosabb minősítést a bántalmazás módja, iránya, ereje, intenzitása együtt és külön is megerősítik. A vádlottnál neménél is fogva gyengébb fizikumú sértett ököllel történő ilyen súlyú ütlegelésekor alappal lehet arra következtetést vonni arra, hogy az elkövető számol az életveszélyes eredménnyel és ebbe belenyugszik.

[30] A vádlotti cselekmény törvényes minősítése így a másodfokú ítélet szerint:

- emberölés büntettének *kísérlete* a Btk. 160. § (1) bekezdése és a Btk. 10. § (1) bekezdése alapján *tanú3* sérelmére,

- (életveszélyt okozó) testi sértés büntette a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés 1. fordulata alapján tanú1 sérelmére,
- és (életveszélyt okozó) testi sértés büntettének *kísérlete* a Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat és a Btk. 10. § (1) bekezdése szerint tanú2 sérelmére.

[31] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket nagyrészt feltárta és megfelelően értékelte. Az időmúlás enyhítő hatása azonban csekély, ugyanakkor a fiatal felnőtt kora ellenére már többszörösen büntetett vádlott előéletének fokozott a büntetést súlyosító hatása. Az elsőfokú ítélettől eltérően a vádlotti beismerés nem volt teljes, mely a büntetéskiszabásnál is fontos szempont. A minősítés súlyosítása és az ahhoz igazodó büntetési tételek alapján az elsőfokon kiszabott büntetés túl enyhe, lényeges súlyosítása szükséges. Ezért az ítéltábla a vádhatósági fellebbezést e részben alaposnak tartva a börtönbüntetés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 10 évre súlyosította. E büntetés már megfelel a büntetési céloknak és a büntetéskiszabási elveknek, tetterányos, kifejezi az elkövető és a bűncselekmények társadalomra veszélyességét is.

[32] A szabadságvesztés börtön végrehajtási fokozata a súlyosabb minősítéstől függetlenül törvényes, miként a feltételes szabadság kizártságának kimondása – a Btk. 38. (4) bekezdés e) pont és eb) alpont alapján is –, és a beszámítás is a másodfokú ítéletben végzett kisebb mérvű pontosítással. A bűnjeleket és a bűnügyi költség viselését érintő rendelkezések is megfelelnek a törvénynek.

[33] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[34] A további beszámításra vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésén alapul.

[35] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült, a bűnösnek kimondott vádlottat terhelő bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése szerint állapította meg.

[36] A Be. 615. § (1), (2) bekezdés értelmében ellentétes döntés hiányában másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2025. november 10.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila s.k. előadó bíró, Dr. Bakó József s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.289/2024/55. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.279/2025/26. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. november 10.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke